

tion, for de hjemløse osv. får jo ikke meget ud af beklagelser. Vil man være med til at udstyre frivillige organisationer direkte med penge, også så en kommune ikke er udstyret med vetoret? Det er det afgørende spørgsmål i den her diskussion.

Kl. 11.50

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Ved udmøntningen af satspuljemidlerne, som vi snart skal til at tage fat på forhandlingerne om, er det vigtigt, at vi tager fat dér, hvor hr. Villy Søvndal slutter, med at se på mulighederne for at styrke de frivillige organisationer. Det vil jeg meget gerne medvirke til.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Anne-Marie Meldgaard som ordfører.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nok er det kun godt 3 måneder siden, vi sidst drøftede dette forslag her i salen, men visse ting har jo ændret sig siden. Dengang i oktober afviste Socialdemokratiet SF's forslag med henvisning til nogle af de gode initiativer, der var blevet sat i gang under den daværende regering.

Med den nye politiske situation – og den taget i betragtning – deler vi i højere grad end før bekymringen for fremtiden på dette meget vigtige område. Nedlæggelsen af By- og Boligministeriet sendte unægtelig et trist signal om, at boligpolitik ikke har VK-regeringens store interesse.

Regeringen har da også allerede luftet planer om at sælge ud af de almene boliger. Det vil netop ramme de allersvageste, idet antallet af boliger, hvortil kommunerne kan anvise boliger til folk med akut behov, alt andet lige vil blive reduceret. Man kan med rette frygte, at sparekniiven vil ramme de svageste hårdest. Det vil vi gøre alt, hvad vi kan, for at modvirke.

For så vidt angår det konkrete forslag, er vi stadig væk overordnet enige med SF i hensigten med forslaget, men der er også stadig væk nogle punkter, hvor vi i Socialdemokratiet ikke er helt enige med forslagsstillerne.

Der henvises i forslaget til debatter og konferencer, som fandt sted for 10 år siden, og jeg vil altså vove den påstand, at den socialdemokratiske ledede regering, som vi har haft i mellemtiden, trods alt har sat nogle fodaftryk i de 9 år, den har siddet. Og det er ikke mindst, hvad an-

går de svageste i vores samfund og deres boligforhold.

Ved de tidligere behandlinger af forslaget i 1998 og 2001 fremlagde henholdsvis den daværende by- og boligminister og socialminister de tiltag, som i løbet af regeringsperioden var blevet igangsat. Jeg vil ikke komme nærmere ind på de initiativer her, blot skal jeg nævne, at de var succesfulde og har resulteret i forbedring af boligsituationen for mange tidligere hjemløse og sindslidende i de større byer, hvor problemerne er mest fremtrædende.

Vi håber selvfølgelig, at den nye regering vil være opmærksom på de positive effekter af de initiativer, den tidligere regering igangsatte.

Endvidere har vi i Socialdemokratiet heller ikke ændret holdning til princippet om, at løsningen af de boligsociale opgaver påhviler kommuner og amtskommuner. Derfor, når SF foreslår at forbeholde et fastlagt antal boliger for de svageste grupper, er det vigtigt at huske, at kommunerne har pligt til at løse deres boligsociale opgaver, og sådan, som lovgivningen er i dag, findes der muligheder også i den.

Beslutningen om, hvor mange og hvilke typer boliger der skal etableres, er lagt ud til de enkelte kommuner. Grunden til dette er ganske enkelt, at indsigten i de specifikke behov kun findes decentralt, hvorfor en tilpasset løsning på disse problemer bedst kan findes tættest på borgerne. Derfor mener vi i Socialdemokratiet ikke, at en permanent mærkning af et antal boliger er den rigtige løsning.

Inden valget nåede by- og boligministeren at fremlægge en boligpakke, hvori indgik forslag, som havde til hensigt at øge nybyggeriet af almene boliger, bl.a. ved at nedsætte den kommunale grundkapital fra 14 pct. til 7 pct. for alment boligbyggeri. Vi mener, at der skal bygges flere almene boliger, som er tilpasset de behov, som findes rundt omkring i kommunerne, i stedet for at sælge ud af dem.

Når vi taler om denne særlige befolkningsgruppe, er det vigtigt, at der er fokus på de specielle situationer, mange af disse mennesker har. Det er for mange af disse mennesker ikke relevant at tilbyde dem en almindelig lejebolig. Der er ganske rigtigt, som SF også er inde på, nogle ganske særlige behov, der skal tilgodeses. Der bør tilstræbes individuelle løsninger, der er tilpasset den enkeltes behov. Det er det, der skal sættes på, og jeg har tiltro til, at kommunerne er bedst i stand til at løse den opgave.

Kl. 11.55